

George Muller (Müller György): A lélek tápláléka

Legfontosabb a lélek tápláléka

Az úr olyan igazságra tanított meg, amelynek áldását több mint tizenegy éve tapasztalom. Lényege az, hogy nagyon világosan megláttam: mindennap elsősorban és mindenekelőtt arra kell törekednem, hogy boldog legyek az úrban. Nem az a legfontosabb, hogy mennyire szolgálom vagy dicsőítem az Urat, hanem hogyan leszek boldog, és hogyan táplálhatom belső emberemet. Megpróbálhatom a hitetlenek elé állítani az igazságot, igyekezhetem hasznára lenni a hívőknek, vigasztalhatom a rászorulókat, és mindenben próbálhatok úgy élni, ahogy Isten gyermekének élnie kell ebben a világban, de ha nem örülök az úrban, ha a belső emberem nem kap naponta táplálékot és nem erősödik, akkor mindezt nem is megfelelő szívvel teszem. Azelőtt legalább tíz évig az volt a szokásom, hogy miután reggelenként felöltöztem, hosszan imádkoztam. Most a legfontosabb feladatomban Isten Igéjének az olvasása lett, az Ige tanulmányozása, hogy szívemet vigasztalja, erősítse, figyelmeztesse, intse, tanítsa, és az Ige tanulmányozása közben szívem közösségben legyen az úrral.

Korán reggel elővettem az Újszövetséget, és az elejétől kezdtem tanulmányozni. Először is néhány szóval arra kértem az Urat, hogy áldja meg drága Igéjét, utána rögtön foglalkozni kezdtem vele; minden verset részletesen elemezve, hogy áldást kapjak belőle. Nem a szolgálatra, nem is azért, hogy igehirdetésben beszéljek arról, ami foglalkoztatott, hanem hogy táplálékot kapjon belső emberem. Az eredmény majdnem mindig az volt, hogy alig néhány perc múlva lelkemet Isten vagy bűnvallomásra, vagy könnyöngésre indította, és így – bár tulajdonképpen nem imádkoztam, hanem az Igét tanulmányoztam, mégis – többé-kevésbé imádkozás lett belőle. Amikor így egy bizonyos időt bűnvallomással vagy közbenjárással, könnyöngéssel vagy hálaadással töltöttem, áttértem a következő szavakra vagy versre, és az egészből továbbra is imádság lett magamért vagy másokért, ahogy az Ige vezetett, de közben állandóan előttem állt, hogy a belső emberem táplálása a bibliatanulmányozás célja. Ennek az az eredménye, hogy igeolvasásom mindig bűnvallomással, hálaadással, könnyöngéssel vagy közbenjárással váltakozik, és a belső emberem érzékelhetően mindig kap táplálékot, megerősödik, és a reggeliig – ritka kivétellel – mindig békességgel, sőt legtöbbször boldogsággal telik meg a szívem. Az úr is örül, hogy elmondhatja nekem azt, amit előbb-utóbb tovább kell adnom a többi hívő táplálására. A korábbi és a mostani csendességem között tehát van különbség. Régebben felkelés után igyekeztem minél előbb imádkozni, és a reggeliig általában imádsággal töltöttem a rendelkezésre álló teljes időt. Imádsággal kezdtem, kivéve, ha úgy éreztem, hogy a lelkem a szokásosnál is jobban ki van száradva. Ekkor Isten Igéjét olvastam, hogy táplálékot vagy felüdülést kapjak, a belső emberem felébredjen vagy megújuljon.

De mi lett az eredménye? Gyakran negyed-, fél-, sőt egy órát térdeltem, mielőtt tudatában lettem volna, hogy vigasztalást, bátorítást, alázatos lelket nyertem volna általa. Többször attól szenvedtem, hogy gondolataim elkalandoztak. Ma már alig okoz ez problémát. Szívemet először az Igazsággal táplálom, hiszen Istennel lehet közösségben, és csak azután beszélek Atyámmal és Barátommal (bár gonosz vagyok, és nem érdemlem meg, hogy barátom legyen) azokról a dolgokról, amelyeket Ő hozott elém Igéjében. Gyakran meglepődöm, hogy miért csak most fedeztem föl ezt a módszert. Egyetlen könyvben sem olvastam róla, igehirdetésben sem hallottam erről. Testvéreimmel folytatott beszélgetések során sem merült fel bennem ilyen gondolat. Most, hogy Isten megtanított erre, annyira világos előttem, hogy Isten gyermekének minden reggel az a legfőbb dolga, hogy a belső emberét táplálja. Ahogyan külső emberünk sem alkalmas semmilyen munkára, ha nem kap táplálékot, és ezért első dolgunk reggelenként az asztalhoz ülni, úgy a belső embert is táplálni kell.

Mi a belső ember tápláléka? Nem az imádság, hanem Isten Igéje! És nemcsak az egyszerű igeolvasás, amely csak átfut a gondolatainkon, ahogyan a víz átfolyik a csövön, hanem elmélkedjünk rajta, gondolkozzunk el azon, amit olvasunk, foglalkozzunk részletesen vele, forgassuk szívünkben. Amikor imádkozunk, Istennel beszélünk. Ha hosszabb ideig akarunk imádkozni, és nem akarjuk, hogy imánk gépiessé váljon, általában erőre és Isten iránti vágyra van szükségünk. Imánk akkor a leghatékonyabb, ha a belső ember az Ige tanulmányozása során már táplálékot kapott, mert az Atya szól hozzánk, hogy bátorítson, vigasztaljon, tanítson, megalázzon, intsen. Isten áldásával hasznunkra tanulmányozhatjuk az Igét, még ha lelkileg gyengék vagyunk is. Minél gyengébbek vagyunk, belső emberünk megerősítéséhez annál inkább szükségünk van az Igére. Így sokkal kevésbé kell tartanunk attól, hogy gondolataink elkalandoznak, mint amikor imádkozunk, mielőtt az Igével foglalkoztunk volna. Mivel nagy szellemi áldást és felüdülést nyertem ezáltal, ezért nagyon ajánlom minden hívő testvéremnek, hogy próbálja ki maga is.

Ennek a módszernek tulajdonítom azt a segítséget és erőt, amelyet Istentől kaptam, hogy a korábbiaknál nagyobb próbák alatt is békeségem volt. Hozzá szeretném tenni azt is, hogy a családi imaközösség után általában nagyobb részeket is olvasok Isten Igéjéből, amikor régi szokásom szerint rendszeresen, folyamatosan olvasom a Szentírást – felváltva az Ószövetséget és az Újszövetséget –, és már több mint huszonhat éve tapasztalom ennek áldását. Ugyanakkor a nap folyamán mindig szakítok időt külön is az imádkozásra.

Milyen más, ha az ember lelke már kora reggel felüdül és boldog. Mennyivel nehezebb, ha szellemi felkészülés nélkül kell vállalnunk szolgálatot, kell megállnunk a próbákban és a napi kísértésekben.

Müller György

1841. május 9.

Forrás: www.nezzjesusra.hu